

# О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6333

гр. София, 25.07.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,**  
в закрито заседание на 25.07.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Младен Семов**

като разгледа дело номер **6573** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс/АПК/ вр. чл.171 ал.5 от Закона за движението по пътищата/ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Г., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв.В. – САК срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1870 от 27.06.2023г. на „младши автоконтрольор“ К. К., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

С процесната жалба е направено искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедта, допуснато по силата на чл.175 ал.6 от ЗДвП.

След отстраняване констатираните нередовности, а именно – внасяне дължимата държавна такса по оспорването и съединеното с него искане, съдът счита същото за процесуално допустимо - подадено от активно легитимирано лице с правен интерес - адресат на оспорената заповед, по отношение на която е допуснато предварително изпълнение по закон – чл.172 ал.6 ЗДвП/ в съответствие с изискванията на чл. 166 ал.4 АПК/.Поради това следва да бъде разгледано незабавно от настоящият състав.

С процесното искане се твърди, че процесната Заповед представлява незаконосъобразен акт, с оглед обстоятелството,че АУАН, издаден на 24.06.2023г. е очевидно незаконосъобразен, както и,че ако не бъде спряно действието на заповедта жалбоподателят ще бъде лишен от ползването на личния си автомобил, който използва не само като семеен такъв, но и като средство за придвижване до работното си място.

По същество искането по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 ал.6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл.171 т.1 от Закона не спира изпълнението и. От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по

чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид, вероятност и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им с достатъчно вероятна степен.

Така, следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

Съдът приема, че описаните в молбата неудобства – нъвезможност да се ползва автомобил като семеен такъв а и при превоз до работното място на жалбоподателя“ не сочат на възможно настъпване на "значителни и/или трудно поправими вреди" по смисъла на закона. ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от нъвезможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /

В процесният казус изложените от жалбоподателя твърдения обосновават наличието на обичайни неудобства от организационен и личен характер, което по никакъв начин не позволява да се установят законово регламентирани условия и предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК. Липсват и представени конкретни доказателства обосноваващи настъпването на значими или труднопоправими вреди.

Извън това с настоящото искане, не се твърди наличието на конкретни вреди настъпващи в правната сфера на жалбоподателя а се излагат аргументи относно правната същност на оспорената ПАМ опосредена от наличието на незаконосъобразен АУАН.

Следва да се отбележи, че в рамките на настоящето производство съдът не упражнява контрол за законосъобразност на АУАН, както и евентуално издаденото впоследствие НП.

Мярката по чл.171 ал.1 б.“б“ от ЗДвП е мярка, която се прилага не като следствие от съставен акт за установяване на административно нарушение и издадено впоследствие НП, а самостоятелно – с цел за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. И доколкото преустановяването на административните нарушения е една от целите на ЗППАМ в която хипотеза законосъобразността на АУАН би имала значение макар и по съществуването на главния спор, то напълно равностойна нейна цел е осигуряване на безопасността на движението по пътищата, каквато опасност се презюмира в хипотезата на чл.171 ал.1 б.“б“ от ЗДвП.

Способът по чл.166 ал.4 от АПК е способ за защита на жалбоподателя с оглед значимостта на вредите, които същият търпи от предварителното изпълнение и преценката за несъразмерност на същото с оглед тези вреди, през призмата на

неговото индивидуално положение, което законодателят допускайки предварително изпълнение на определен вид мерки не може и няма как да предвиди и отчете. В този смисъл предмет на анализ в производство е именно индивидуалното положение на засегнатото от мярката лице с оглед проявленията и последиците от действието на предварителната изпълняемост на мярката спрямо него. Това изключва преценката за действието на други, несвързани и непроизтичащи от конкретната мярка последици, а и такива реално не се твърдят.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Съдът,

#### О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на В. Г., с адрес:гр.С., [жк], [жилищен адрес] чрез адв.В. – САК за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1870/27.06.2023г. на „младши автоконтрольор“ К. К., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца., като неоснователно.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред върховния административен съд, в 7-дневен срок от неговото съобщаване.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: